

„Když jsem si nevěděl rady, jel jsem na Hostýn“

Svatý Hostýn je moje srdeční záležitost. Vděčím za to hlavně tatínkovi, který mě tam brával od malička minimálně jednou za rok na pouť. Neměli jsme to z rodného Zlína daleko.

Mám v paměti mozaikový obraz Matky Boží na průčelí baziliky, který se před námi vynořoval často z mlhy, když jsme vystupovali po schodech. Mši svatou jsme prožívali v zástupu poutníků. Tehdy se mi jako klukovi zdála samozřejmě dlouhá. Vybavují se mi také řady krámků se zajímavými věcmi, které dokreslovaly celou tu atmosféru pouti.

Svačinu jsme si brávali z domu, neboť putní domy byly zabrány a nebylo ani kde posedět. Seděli jsme při jídle na nějakém schodu. Laviček bylo málo, pokud vůbec nějaké byly. To ale vůbec nevadilo. Vzpomínám si, že na louce v blízkosti baziliky v 60. letech stály dokonce vojenské vozy. Režim se všemožně snažil odradit věřící od poutí. Přesto neustále přicházely davy poutníků často z veliké dálky složit Panně Marii své starosti, načerpat naděje a sílu k často nelehkému životu.

Když jsem dospíval, už jsem na Hostýn putoval sám. Téměř každý rok jsem se vydal na novoroční půlnoční. Putovali jsme s ostatními poutníky nočním zasněženým lesem.

Poutníci z farnosti Ostrava-Poruba s Mons. Josefem Gazdou na schodech před bazilikou na Svatém Hostýně.

Měl jsem také rád dušičkovou pouť se světelným průvodem na hřbitov.

Jako bohoslovec jsem si uvědomil, že můj první kněžský vzor, který mě jako kluka inspiroval a u kterého jsem začínal ministrovat, byl P. Jan Machač. Později byl také mým primičním kazatelem. Později působil přes 30 let až skoro do své devadesátky v Praze u Svatého Matěje. Tento kněz měl po celý život velmi vřelý vztah k Panně Marii Svatohostýnské. Pocházel z blízké Horní Lidče a i v tuhé totalitě brával každoročně skupiny mladých na jakési poutní tábory na chalupu po rodičích nedaleko Svatého Hostýna. Tato jeho „pastorace mládeže“ byla velmi prostá a také velmi plodná. Z jeho působení vyšlo asi 12 kněží a řada dobrých rodin, které dodnes jezdí na Svatý Hostýn.

Jako kněz jsem na Svatém Hostýně čerpal povzbuzení a sílu v různých staros-

tech. Často jsem si sám s něčím nevěděl rady a tam před obrazem Panny Marie se začalo rodit řešení. Brával jsem s sebou také často ty, kterým jsem chtěl pomoci – dospívající, hledající, snoubence. Mnozí z nich tam jezdí stále. Po celou dobu mého působení v Ostravě-Porubě pořádáme pravidelně společné poutě na Svatý Hostýn. Mnozí věřící i zde z Ostravy tam velmi rádi putují a jistě ví proč.

Mohu říci, že za celý svůj život jsem tam nikdy nejel nadarmo. Nikdy jsem se nevracel s prázdnou. Vždy jsem byl Pannou Marií nějak duchovně obdarován. Už nyní se těším, až bude možné obnovit normální poutní sezónu i novoroční půlnoční. Snad ji už budeme moci oslavit způsobem, jak jsme byli dlouhá léta zvyklí.

Mons. Josef Gazda,
farář farnosti Ostrava-Poruba